

Передплата

на «РУСЛАНА» вносьте:

в Австрії:

на цілий рік . . . 10 зр. (20 кор.)
на пів року . . . 5 зр. (10 кор.)
на чверть року . . . 2:50 зр. (5 кор.)
на місяць . . . 85 кр. (1 к. 70 с.)

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
 . . . або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
 . . . або 16 франків
Поодинокє число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові щодня крім неділі і руских свят о год. 6-й пополудни.

Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 9 ул. Коперника (Ліндога ч. 9.) Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереження. — Рекламці неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

До історії розбиття парламентарної правди.

(+) Історія розбиття парламентарної правди є в діях австрійського парламентаризму так досяглим випадком, а притім кидає таке цікаве світло на політичне становище і прикмети польського «Кола», освічуючи заразом відносини Поляків до Русинів, що не буде се злишнім ще раз до сеї справи повернути. Виринули на світ божий при сій нагоді деякі закулісові намагання, так що добре буде на вічну пам'ять завести їх в нашу літопись, бо оно може колись знадобити ся. «Politik», за котрою стоїть не лише староческий табір, але також і ческі консерватисти, подала недавно цікаву статю «Polen und Böhmen», яку ми тут поміщаємо в цілости задля її ваги.

«З незначними виїмками, пише «Politik», покриває польська праса*) найновіший зворот «Кола» безуслівним притакуванням. Є се знов доказ глибоко закоріненого почуття солідарности Поляків, котрі зараз тісно лучать ся, скоро розходять ся о те, також на зверх задокументувати тісну звязь партії. Ми Чехи, що маємо звичай наші домашні суперечки виносити на широкий світ на втіху наших противників, завидуємо Полякам сеї кріпкої свідомости спільного інтересу, що є добутком у важкій мученичій школі осягненого панованя над самим собою. Ми зрозуміли-б се вповні, наколи-б навіть в троха пересаднім виявленю сеї солідарности придушено всякий опір проти самовільному поступкови п. Яворского в галицько-польській публичній опінії і тим способом розновсюджено думку про повну згоду на се всіх Поляків;

*) Тепер вже і «Nowa Reforma» не похваляє сего кроку «Кола». Ред. Русл.

але чого не можемо одобрити, то є намагане, що навіть в поважних польських деньниках виступає, щоби в різкий спосіб на нас Чехів звалити всю вину за наглий скок п. Яворского, домагаючи ся для «успиреня» чеського народу навіть гакати-стичних насильств, як доразного суду, стану облоги і т. п. Се з одного боку пере-виснає навіть найбільш заговисту німецько-національну пресу, а з другого є се на-вмисне затемнюванє денних історичних подій, що не можемо сего лишити без від-повіді і поясненя. Ми отже нібито змусили Поляків відвернути ся від нас і перебігти до противників. Короткий ре. перспективний огляд викаже аж надто безосновність та-кого представлюваня рчі.

«Коли гр. Бадені, котрого наш нарід все задержить у вдячних споминах, видав свої язикові розпорядження, зазначив він тим акт справдешньої австрійської політики державної, якої наконечною цілію є, мати вдоволені народи, позаяк, після думки Тер-са; патріотизм є залежний від ступня вдо-волення народностей. Гр. Бадені хотів бо-дай вчасти направити кривди, заподіяні нам довгими генерациями, він хотів нас підняти до того становища в державі, яке нам відповідно числовій силі, нашому куль-турному значіню, нашій економічній могу-чости і нашій історичній традиції належа-ло ся. Се була політика висної концепції, яка присвѣчувала гр. Баденьому, а до то-го справдешня австрійська політика, бо тепер мало зирвати ся з системою посо-блюваня одних і гнобленя других, а вели-кі засоби сил в понижених народах мали бути обернені в користь держави. Інстин-ктиво чули Німці, що їм загрожує така політика вирівнюючої справедливости в їх безосновних і пересадних претенсиях і для-того они, покидаючи на боці всяку легаль-ність, розпочали ворохобну боротьбу о пе-режиту верховладу свого племена, якій

язикові розпорядки послужили лише ви-гідною покришкою. Два великі принципи державні, гегемонія або рівноправність і рівновартність стерли ся в сій великій, рі-шучій боротьбі. Німецькій ворохобній бо-ротьбі повело ся зігнути державний авто-ритет. При участі улиці упав гр. Бадені. В боротьбі проти него виступив різко з за-страшнюючою наготою расовий момент. Що спочивало глибоко на дні німецької народ-ної душі, се зворушено, і се виступило в яскравих нападах ненависти до Поляків, так, що забуто і про людске достоїнство. Ніколи перед тим не лаяно так польського народу, як в тих днях, в яких визначила ся так по варварски «voranleuchtende deut- sche Cultur». «Польська система», «польська господарка», «Поляк» Бадені мусіли бути знищені. Се був оклик боротьби. І сей оклик побідив. Жаль болучого обуреня відозвав ся тоді в польськїм народі. Нарід відчув незаслужений упадок гр. Баденього як унокорене нанесене нації.

Діткнені тим злучили ся тісніше. А се були передовсім ми, Чехи. Тоді справді за-палали серця. Які взнеслі слова проголо-сив кн. Сапіга, передаючи адресу довіряя польської шляхти гр. Баденьому в Буску. А які щирі були заяви братерства в Кра-кові, Прерові, Празі і всюди, де зібрали ся Чехи і Поляки. Справді нікому не прийшли тоді на думку слова Талейранда, що присяга вірности є лише білетом, який купує ся при дверех, щоби мати вступ.

«Також одушевленє народностей не є консервою, яку можна обезпечити перед впливами часу. Вимоги буденщини охоло-дили торжественний настрої. Однак все остало приемне чувство взаімности. Та й політичні події точили ся своєю дорогою. Те, що признав нам гр. Бадені, забрав нам барон Гавч, щоб за те подати нам ли-хий сурогат. Се було велике занедбанє, що ми Чехи не покористували ся тоді прин

6 І. ГУЦКОВ. УРИЄЛЬ АКОСТА.

трагедия в 5. актах.

Переклав з німецького Лев Лопатинський.

(Далі).

СЦЕНА III.

Два слуги з синагоги з горючими свічками, Де Сантос з книгоб. Попередні.

САНТОС.

Акоста?

СІЛЬВА.

Рабін Сантос?

ЙОХАН.

Чудний похід!

САНТОС.

Лишєсь Акоста, щоби сам почув, Чого мене до Сільви тут прислали.

СІЛЬВА.

Чи вас прислали? Раббі ті свічки?!

САНТОС.

Дивуєш ся, Де Сільва? Сі свічки У білу днину, се Акости розум, Що хоче затемнить Обявленє.

УРИЄЛЬ.

Дві свічки ви рівняєте до сонця? По що мене? Що маю тут почути?

САНТОС.

Сю книгу прислає Синагога До вас з довірем, Сільва, яко знавця Так віри, як вї святых жерел. Ви маєте, велить цілий кагал, Сю книгу оцінити по сумліню. Не по засадам філософії — Ні! Оцініть лише, чи се писмо У згоді з вірою жидівською, Чи той, хто зваживсь написати се, Ще може зватись сином Якова Та дождить Обітницї святаї.

СІЛЬВА.

Сам послух чєстю є, а чєсть такого Порученя є славою для мене.

САНТОС.

Сли автора душа до сих свічок Подібна, — хоче знати Синагогі Начальство, чи ще довше має блимати Нечистим свѣтлом в свѣчинику громади. Тут є ся книга. Рада з трьох-бажєв До днів сімох рішити справу. Тож

Сли хочете ваш осуд нам подати, Прийміть і посвѣдчіть двома словами. Сільва отвирєв книгу та перєлякає ся.

УРИЄЛЬ.

Скажіть, Де Сільва, виявить свєбідно. Се я, якому ваш слїпий фанатизм Наваживсь загасить огонь ума!

СІЛЬВА.

Акоста, я тебе судити мущу!

САНТОС.

Оставьте свѣчутя. Для вас є книга Мірилом суду — автора не знайте.

СІЛЬВА

до Сантоса.

Вєтупіть сюди. Два вірші вам поручать, Що я одержав книгу й приказ.

до Акоста

Акоста! Чоловік дροжить на згадку, Чи він собі поможе, чи зашкодить, Коли судьба прихильна дасть рішати Єму самому долею своєю! О скілько тяжше бути провідінем Чужої долі, заступати мудрість Найвишого суді, самому стати Незмінною судьбою другому! Акоста, прикро серцю, що як-раз

ципом відплати і не виступили з найострійшим опором. Однак з огляду на приналежність до більшості ми залишили сего і спокійно перенесли се покривджене. Наші союзники ще менше мали причини в справі сій експонувати ся. Зблизили ся отже тим тісніше, коли прийшов гр. Тун і заповідав продовжене політики гр. Баденго. На ново змобілізовано ті сили, що довели до упадку «польського правління», а гр. Тун упав також, так само не провинившись, як гр. Бадені. Із зміною осіб була тепер сполучена і зміна сцени. Німці торжествували, позаяк одним почерком пера забрано нам то, що дав гр. Бадені, а строгою рукою втручено нас в те понижене, як звичайно, коли ми лише з сего подвигнули ся. Щож було би природнійшим, як колиб біль, досада і огірчене були вибухли! Однак ми Чехи гамували себе, заховали свій біль задла заподіяної нам кривди і з огляду на наших союзників не починали ніяких демонстрацій. Ся саможертва заступувала певно на якусь взаємність. Але сего як-раз не було. Пан Яворський зазначив в своїй заяві з 25. жовтня 1899, що ледовий подув централізму в програмовій річі гр. Клярого спонукав Поляків, витривати при боці союзників, але вже тоді почало ся заличане голови католицько-німецького сторонництва і голови «Кола» з проводирями лівниці. А що-до заподіяної нам кривди заявлено, що неческі сторонництва правниці не чують ся тим прямо діткненими.

(Конець буде.)

Війна.

Золото, чи гербата — мусить тепер вибирати Англія. Надії Крігера сповнили ся скорше, як може він сам гадав. Пришло до великої, релігійної війни в Китаю. Цісарева доповнила формальности виповідженем війни, наказавши послам до 24 години опустити Пекін. Сеймур лише по те прийшов під Пекін, аби забрати з собою видалених послів. До міста его не ввучено, а 10 тисяч Европейців, замкнених в Пекіні, остало там — наче воєнні закладники.

На чолі акції європейських держав станула відразу Россия. Зараз при першій кровавій розправі під Таку російський відділ повів найбільші жертви. Пролита російська кров стала вихідною точкою для всієї російської іраси. Хором домагають ся, щоби Россия не дала виперти себе з позиції, яка їй належить ся на підставі вікових, тісних зносин з Китайцями, та становишка на територіях Азії. Виконати сильний напір на Китай може Россия тим лекше,

Звернув ся против тебе голос народа,
Бо він для нас є голосом Єгови.
Сю книгу присилає люд жидівський, —
Я оцінюй по талмуді і торі.

Йде до комнати. Слуги за ним.

ЙОХАЙ.

Акоста, вас тронуло се? Нема
Жури! В далеких сторонах зникають
В віддалено події, як у хмарі!
Звичаї й бесіда злучають там
Людий стягом відмінним. Там те все
Що тут не станесь, що вам донесуть
Хиба листовно, буде видаватись
Як казка-байка, що вас не дотичить.
Прачайте! Бодро в путь свою спішіть!

Відходить.

УРНІЛЬ.

Гадаєш, що тепер себе заточу
В далекий світ, щоби тобі вгодити?
Що я вже раз схибнувсь, щоб оцадити
Собі й Юдиті боротьбу любови,
Втікати маю перед спором думки?
Ошиб ся ти! Хто хоче правду зріти,
Свою відвагу мусить насталити
Довірем в силу, що вливає правда.
Не можу я борби ума покинути
Я тут останусь, хоть най серця гинуть.

Конець першого акту.

(Далі буде.)

що в амурським, пограничним краю має свою ко-
ло 60-тисячну армію.

Зброєне других держав іде з порядку річій повільніше і потягне за собою величезні кошти. В сїм напрямі телеграми приносять ось які вісті: Берлінський «Local Anzeiger» доносить, що по розвазі евентуальностей Німеччина рішила ся, доповнити число війська, всланого до Китаю, до 6.000 людей. Канонірка «Люкс» відпливе дня 5. липня до Китаю. Зі Штутгарту доносять, що в присутности генераліції, король попращав дуже сердечво охотників, що відїздять до Китаю. З Парижа телеграфують, що бюджетова комісія палати послів ухвалила кредит трох мільонів франків на кошти транспорту і удержання війська в Китаю. Після послідних вістей з Китаю, комісія ухвалила четвертий мільон. З Риму відпливають три воєнні кораблі до Китаю. З Вешингтону депешують, що генерал Шафель іменованій командируючим американських військ в Китаю. Відїздить дня 1-го липня і буде розпоряджати під Чіфу цілою бригадою.

З країни нужди та здирства.

З Косівського.

Справки Шерфі: а) Йойни.

I.

Параска Круцанек з Ферескулі, тепер не власновільна, посідала красний паї з полонин «Чорна і Пнівє», а що вона віддавалась безтямному ніяньству, то Йойна кинув на неї, а властиво на її паї полонин своє гешефтьяреке око. Шерфи загалом охото вдають ся в «гіндель» з шіаками та марнотратними, розуміє ся, такими, котрі дещо посідають.

Здаєсь, в 1895 р. завабив Йойна Шерф до себе на Яблоніцю буковиньську Параску Круцанек, тут упоїв її вином, горівкою і румом та відкликав у якусь хатчину на боці, де би людий не було, дав її 30 зр — ніби завдатку на паї полонин. Гуцулка пняа, рада грошам, бо буде зацо пити, ніби згодилась на продаж. Йойна Шерф, непевний свого заміру, іде на Ферескулю до коршмара Сімхе Маєр, як сусіди Параски Круцанек, котра ту звичайно напивала, і просить его о поміч — певно за добрим винагородженем. Сімхе Маєр з підскоком бересь до інтересу, бож Параска Круцанек, чи возьме за полонини більше чи менше грошей, все львину часть з тих грошей лишить у него. Тож Сімхе Маєр кличе Параску Круцанек до себе, де вже Йойна Шерф на неї жеде. Ту знову в якийсь таємничий спосіб, бо на поді коршми, подає Йойна Парасці Круцанек при Сімхе Маєр 5 зр. Таємничість, а зглядно осторожність з тої причини, щоби ніхто не бачив та не дав знати мужеві, або вітцеві, або родині спродаючої — і не перепинив золотий інтерес. З Ферескулі беруть Йойна Шерф і Сімхе Маєр Параску Круцанек на Яблоніцю буковиньську до хати Йойни, де її поять до безтями і везуть буковиньською стороною Черемоша «до письма» лише для того, щоби ніхто з родини не бачив. Переночували на Вижици, а рано пішли до нотаря в Кутах письмо робити. У нотаря мала Параска Круцанек казати, що продає «мотів ґрунту, зн. на 7 коняків сіна, менше більше 10 мор. — і то в той спосіб, що 3½ оплоту в одній полонині, а 3½ оплоту в другій полонині — за 300 зр., хоть цінують се на 1500 зр., — тимчасом жид посів усе.

Опісля пішов спір о ту продаж і справа находилась, як кажуть, в руках бувшого ад'юнкта п. Ostergmaя, та нещастє, котре інтересованого дуже дорого мало коштувати, хоче, що акта сеї справи, полляті нафтою, в суді горять, хоть, як кажуть, лише крила обгоріли. Ту глузують собі, що справа купна була така чиста, а кривда гуцульська така горяча, що акта самі з себе мусіли запалитись — і без злобної, відай підплаченої, підпалюючої руки.

II.

Той самий Йойна Шерф «купив» у Семена Рибарука, вітця висше згаданой Параски в такий спосіб паї з полонин: Семен Рибарук, смертельно хорий, а до него приходив Йойна Шерф і кидає завдатку 60 зр., бо каже «я купив у Параски, тож і у тебе хочу», — і утік з хати. Гуцул смертельно хорий, бо після сего «купна»

6. дня помер, не хотів прийати того «завдатку», а ще в такий «штудерний» спосіб даного, а що яко хорий не міг за жидом бігти, то жид вивідавши, що він запише маєток своему братови, не журивсь о свій завдаток і потому ояломиць виміг на нім контракт, а на підставі ухвали з 29/12 1899 ч. IV 216/9619 може бути признаний властителем.

З політичного поля.

З одного боку напірає др. Штірк на д-ра Кербера, щоби правительство виїшло з становишка «неутрального» і стало правительством лівниці, з другого боку пруть польські дневники (Czas і Slowo Polska) на Яворського, щоби він не «дипломатизував», а виявив закулісову свою акцію. Обі-ж сторони нарікають, що правительство «заложило руки» та «взяло деліцію до осени». Іменно нетерпеливить ся пос. Рutowский в «Slow-i Polsk-im», що др. Кербер не робить так, якби хотілось політкови з «Slow-a», іменно, щоби др. Кербер дав Полякам «автономію в горі» на те, щоби Поляки змогли почати «централізацію в долині», с. є. в краю — в некористь Русинів. О скільки нам відомо, а ми мабуть добре поінформовані, то др. Кербер не зійде зі становища «неутрального» і не розвяже рук пос. Рutowскому на «централізацію в долині», а пос. Яворський не виявить того, що в часі делеґаций в Пешті сказали ему на ухо Хлюмецкий та Штірк. В Пешті уложено вправді цілий воєнний плян проти Чехів, в Пешті пороблено також деякі обітницї Полякам, але так як плян кампанії не удав ся, то і обітницї, зроблені без господаря (д-ра Кербера), знидють марно. Др. Кербер не схоче під теперішню хвилю заострювати питанє польско-руске по мысли пос. Рutowского, а займає ся на разі лише чєско-німецьким питанєм.

Дотично Чехів скажемо на разі стілько, що они по 8. червня, по так званій сатисфакції, думають реальніше, як коли-небудь давніше. Чехи отверезились. Вправді не всі, але отверезились мабуть др. Кайцль і Крамаж, ті, що недавно вели перед в обструкційній тактиці. В Чехів бере перевагу холодне трактованє справи і они станули під теперішню хвилю близше до правительства, ніж би се хотіли Німці і пос. Рutowский. Др. Кербер не «заложив рук» і не взяв деліції до осени, а трудить ся безнастанно над зближенем Чехів до Німців яко щєф «неутрального» урядничого кабінету. Пос. Рutowский — о скільки ми надїємо ся, — розчарує ся небавом і его пляни «регенерации Австрії» не будуть осущені.

«Slowo Polskie» журить ся також тим, що в польським «Колі» настав роздор. Хтож викликав сей роздор? О скільки знаємо, то викликав его пос. Рutowский сам з кількома товаришами при помочи послів-жидів, що смакують в лібералізмі німецько-жидівським. Переважна більшість «Кола» підчинила ся лише хвилево під розкази «regimentarza». Але як скоро она підчинила ся під ті розкази, так скоро і отямилась і нині жалує за гріхи. Політика, хоч не опирає ся завсїгди о етичні принципи, не є все одно, що акробатизм. А зворіт «Кола» в часі червневих засідань можна назвати лише акробатизмом і то дуже незручним. Наколи хто скомпромітував «Коло», то пос. Рutowский і ті, що пішли за ним механічно.

Самі Німці добачили вже нині, що союз з «Колом» не буде тривкий. «W. Tagblatt» з 27. червня заговорив навіть про можливість, що давна правиця буде зреконструована і для того радить він Полякам *лишати ся* при політиці «вольної руки», а не попадати опять в сїти чєских фєвдалів і клєрикалів (!) Лівниця, видко, сама не вірить в польско-німецький альянс...

Нині-завтра оповістить вже Wiener Ztg. на основі §. 14-го розпорядження правительства щодо бюджетової провізорії по конець 1900 р. і щодо цісарського зрішеня висоти квоти. Імовірно затагне також правительство значнійшу позичку інвестиційну на будову головного шпиталю в Відні і розширенє триєстиньської пристани.

Н О В И Н К И.

— **Календар.** В п'ятницю: гр.-кат. Тихона; рим.-кат. Петра і Павла. В суботу: гр.-кат. Мануїла муч.; рим.-кат. Зг. св. Павла.

— **Стрічки Богдана Ленкого.** З нинішнім днем починаємо печатати в малім фейлетоні чудові, ліричні пісні та думки одного з найліпших і найталановитіших наших молодих поетів, Богдана Ленкого. Щоби поезія молодого письменника не пропала дармо в фейлетонах, ми постараємося о окрему відбитку в розкішнім виданні. Віримо, що наша Публіка з'уміє оцінити ці золоті колоси з поля нашого красного письменства.

— **Зі Станиславова пишуть нам:** Преосвященний Андрей Шептицький повернув по двомісячній візитатійній труді дня 25. червня в супроводі о. архидиякона Литвиновича до Станиславова. Помимо надзвичайної праці Преосвященний, дякувати Богу, тішить ся повним здоров'ям.

— **Др. Антін Ніштрим** прибув вчора вечером на «Руску Бесіду», де его сердечно витали численно зібрані львівські Русини. Проф. Шухевич виголосив до гостя бесіду, в якій висказав ему подяку, що завітав між Русинів познакомити ся з їх життям-бутем. По промові хор «Бояна» відспівав Ніщинського: «Вечерниці», а опісля др. Ніштрим висказав в довшій бесіді свій погляд на українську справу та дякував Русинам за щире прийняття. Потім др. Франко виголосив відчит про розвиток і стан духового життя всіх Українців, що має послужити як інформація для др-ра Ніштрима. На кінець співав ще хор «Бояна» Колесси: «Вулицю». Пізньо в ночи розійшли ся учасники вечерка домів, розирашавши ся з милим гостем, на яким ціле прийняття мусіло полишити милі спомини побуту его між львівськими Русинами.

— **Концерт** на дохід товариства «Шкільна Поміч в Коломні» устроює товариство «Коломийський Боян» ві второк дня 3. липня с. р. в сали каси ошадності.

— **Народне віче** в Бродях устроює брідська «Селянська Рада» дня 9 липня с. р., в понеділок по святі Родження св. Івана Хрест., в сали магистратській. О год. 9½, богослужене в парохіяльній церкві; о год. 11½, перед полуднем початок віча. Програма віча така: 1) реферат економічний; 2) про вибори до сойму і ради державної; 3) о новій процедурі цивільній; 4) внесення членів.

— **Виділ «Рускої Бурси»** в Тернополі оголошує, що в р. шк. 1900/901 помістити в своїм інституті 50 питомців і дасть їм мешканє, харч, пранє і поміч в науці. Услівя припятя слідуєчі: Будучі вихованці мають внести прошенє на руски Виділу найдалше до 15. липня включно, а до прошенєв додати: 1) метрику хрещеня, 2) послідне свідочтво шкільне (теперішні ученики гімназій можуть внести свідочтво пізніше т. е. 15. липня), 3) достовірне свідочтво убожества, виставленє місцевим урядом громадским, а потвердженє парохом, 4) заяву, що до доплати за удержанє, яку Виділ при прийнятю визначить, буде платити найдалше до 15. кожного місяця, 5) вихованець в разі прийятя має виказатись, що має 6 пар біля, 6 пар скарпеток евентуально льняних онучок, 4 простирала, сінник, коц приписаний і дві пари обуви, два убрания т. е. одне по хатного обходу, одно знова, що має складати ся з блюзи і споденє, до ходженя до школи. Вкінці шапку і плащ. За знищенє інвентаря платити кожний 1 зр. Платню за удержанє назначуєть від 8—12 зр, причім ученик приймаєть ся ме поступенно до висоти платні. В Бурсі можуть мати приміщенє лише ученики обох гімназій і школи реальної.

— **З розпуки за нареченим.** До одного готелю в Кракові приїхала позавчера молода жєнщина Гермїна Паш і там замешкала в малім покоїку. Коли другого дня коло полудня запримітила готелева обслуга, що п. Паш не показує ся, а двері вї квартири є замкнені, дістала ся силоміць до середини та застала Гермїну на ліжку майже без життя. Приведений лікар др. Квасневський заявив, що дівчина отруїла ся морфіною, але що не мав при собі ніяких приладів до операції, казав сейчас покликати ратункову естацію. По уділеню нещасній першої помочи, відвезено єї до шпиталя. З візнань недоспілої 19-літньої самоубійниці, дуже гарної жєнщини і з листу, який полишила на столі, показує ся, що она приїхала до Кракова на похорони свого нареченого, а коли найшла між его річами порошок морфіни, хотїла отруїти ся з розпуки по его утраті.

— **Іспит зрілости** в жіночій семінарї учительській в Перемишлі здали: Марія Бакониївна, Марія Бжезана, Стефанія Бауцівна (з відзн.), Людвика Бжезовська (з відзн.), Евєстакія Ціпанівська, Ольга Добровольська, Марія Фалєнцка (з відзн.), Емілія Галушкевичівна, Бальбіна Гермаківна, Михайліна Герулянка, Станислава Гашлякевичівна (з відзн.), Марія Гаусєрівна (з відзн.), Олена Ганьчаківна, Софія Ісайчиківна, Олена Яновська, Леонїя Юшинська (з відзначенєм), Ольга

Карпінська, Олена Кляйнівна (з відзначенєм), Осипа Курцєянка (з відзначенєм), Стефанія Кутижанка, Михайліна Кубалєянка, Ольга Купчинська, Казимира Кузлянка, Юта Лерманівна (з відзн.), Олена Мильківна, Михайліна Олєхівна, Кляра Островська (з відзн.), Клементина Павликівна, Анєля Плескачівна, Софія Підгірська, Стефанія Пшибильська, Анна Ратаївна (з відзн.), Анна Ребенівна, Олена Решитиловичівна, Анна Свиньчківна (з відзн.), Марія Тебінчакка, Софія Ванєлієянка, Ольга Васєянівна, Елєонора Віртівна (з відзн.), Марія Заяцівна, Олена Залєська — і приватистки: Пєлягїя Баєровичівна (з відзн.), Марія Фігавєрівна (з відзн.), Софія Лубєньська (з відзн.), Анна Малєцка (з відзн.), Марія Скупєвичівна, Олена Щєпківська і Олена Замостківна (з відзн.).

— Залюблена.

Від коли я вєрїла
его синї очі,
до моїх повкїв
братїсь сон не хоче.
Хоть вкляду ся спати
і заклоно вї,
его образ вічно
вклякають мрїї.

* * *
А в день, хоть на яві,
я мов в сні блукаю,
кожного, що стрїну,
до него рівняю...
І сердєнько бє ся
втишитись не хоче,
від коли я вєрїла
его синї очі.

Лєв Лопатинський.

— **Темнота між селянами.** На передмістї Болєхова у Волоскім Селї вмерла у Мих. Сороки дочка, що служила довшій час в Мизуні. Недужа не давала ся чєсати, бо терпіла страшний біль голови. Так і померла, отже і по смерті єї не зачесано. По кількох днях по похоронї прибула до села банда циганів, до котрих удав ся Сорока о пораду, бо по его дочці мали лишити ся гроші, але невідомо було, де. Цигани пронохавши все, виворожили, що гроші забрала дочка з собою до гробу і тому не давала ся чєсати. Сорока взяв отже в ночи лопату і удав ся на цмїятар, щоби відкопати грїб своєї дочкї і «добути з єї волосєя гроші». Тимчасом відкопав грїб і відкрив віко домовини не дочкї, але якогось иншого небіщика. Закопав грїб, а рано пішов до гробаря, щоби вказав ему місце, де похована его дочка; оповів ему також свою вічну пригороду. Гробар доїє власти, а прокураторя виточила Сороці слїдство, лишаючи его на вільній стопі. Коли вже наш нарід покине забобони і перестанє вірити ворожкам та ворожбитам?

— **Перед тернопільським судом** покінчила ся вчєра розирава стражника Ротєнберга, що проколов багнетом начальника естації Гоповського. Головний виновник Василенко, котрий стрїляв до людей з револьєра, отруїв ся, коли покликано его до суду, так, що лише один обжалований, Ротєнберг, явив ся на розираві. Покликані свідки, переважно товаришї обжалованих зізнали, що до цілої події прийшло в наслідок сєго, що Гоповський прийшов случайно на те місце, де пачкарї устроїли засідку на Василенка. В наслідок сїх зізнань увільнено Ротєнберга.

— **Еміграція з європейської Росії на Сибір** зросла в остатних часах до небувалих розмірів. До сєго причиняє ся головню нова сибїрска залїзниця. Недавно переїхали залїзницею на схід, до Уєсєурійського краю, дві партї переселєнцїв по 3.000 осіб, а крім сїх ще инші помєншї партї.

— **Процєс за синагогу.** Інтересний процєс покінчив ся онадї перед судом в Станиславові. Дві партї станиславєвських жидів-с. р. дїв процесували ся вже він кількох лїт за біжницю. З одной сторони стояли приклонники цадика з Садагури, а з другої цадика з Чорткова, обох чудотворних рабїнів. Біжницю построїли були перед 50-ма лїтами сторонники садагурского рабїна і заїнтабульовали єї на імя якогось Трїбфєдра. Коли пізніше наслідники Трїбфєдра перейшли на сторону чортківського цадика, хотїли тамтї відобрати біжницю, але суд орік, що справді синагога не є власностню Трїбфєдрів, але і противна партія, с. є. приклонника садагурского цадика, не має чим довести, що біжниця до них належить.

— **Фунг-Чу,** назва, якою іменуєють Китайці «добрих духів», була причиною, дячого в Китаю так насильно операс ся населєнє всім новостям, заведеним там Європейцями. Китайці удержують, що найменша зміна в урядженю домів, загорд, а ще більше телеграфї, залїзницї і т. п. спияє зносини між собою «добрих духів», в наслідок чого они далеко відлітають та не легко їх знова запросити на давнє місце. Коли будовано нову телеграфїчну лінію між Тїєнтієном а Пєкіном, Китайці ночью ломали, налили та викидали вквані в землю стовпи, аж осібні розпорядженя цєсаря та кількє засудів на смерть спинили їх варварства. Коли католицький епис-

коп Фавіє почав будову катедрї в Петанг, Китайці вельми занєпокоїли ся, що вежа катедрї буде дуже висока, та стане ся перєпоною для «добрих духів». Вкінці вислано в тїй справі до єпископа депутатю. «І на якій височинї літають добрі духи? поспитав єпископ цілком поважно. «На височинї 100 стїп», — відповіли ему Китайці. «Отже добре, вежа катедрї не буде висою як 99 стїп», заявив єпископ. Депутатя відійшла вдоволеня, бо катедря в Петанг не буде перєпоною для «добрих духів».

— **Полїтичний процєс за дві марки.** В Липську відбув ся на днях процєс, в яким ставали як обжалованї редактор Лїйтгєбер, друкар Мєллер і кравєць Колєнда. Прокураторя обжалувала їх за зраду стану, якої мали допустити ся збиранєм складок на польський скарб народовой. «Зібрано вже було дві марки, але складок могло вплинути більше» — так звучить акт обжалованя. Квоту єю зложив на однім вечерку в танцями якийсь кольпортер, мабуть німєцкїй агєнт, а опісля сам доїє про се полїції. Товариству, що устроївало вечерок, не доведено, що оно займає ся збиранєм складок на народовой фонд, тому засуджено лише редактора Лїйтгєбера, на якого руки перєслав голова товариства єї дві марки. Лїйтгєбера засуджено на рік тюрми.

Дрїбні вїсті. В Білокерницї коло Золочева ударив грїм в дїм Гаврїла Гайдюка і запалив его, саме коли в серединї відбувало ся весїле. З людей не потерпів ніхто нещастя. — З Чернівцїв доносєть, що інспекторат судів східної Галичини і Буковини обїймає з днем 1. верєсєня радник суду кравзовго др. Грабшайд. — В харківськїм товаристві продажї вовни викрито дефравдацію на 220.00 рублїв. Директор товариства Ставровський, на якого паде підозрінє вини, утік за границю.

Телеграми.

Відєнь, 28. червня. Архїєпископ Фрац Фердинанд удає ся вїні до Райхштату. Архїєпископ Марія Йосифа та архїєпископ Кароль і Євгенїй прибули до Відня. Міністри Гартель і Каль вернули вчєра пополуднї з Парижа. Бан Хорвації Гедєрварн і маршалок угорського двору гр. Апопний з членами угорського кабїнету прибули вчєра до Відня з Будапєшту.

Будапєшт, 28. червня. Офіційна прєса підносить, що Угорщина не знає жадного морганатичного єупружя. Присяга архїєпископа зі зрєченєм ся прєстола не полагаєть ся ще остаточно справи наслідства угорської корони.

Прага, 28. червня. Narodni Listy надїють ся, що гр. Хотєк, походяча з чєської родини, буде мати вплив на свого мужа, будучого цїсаря, прихильний чєскому народови та відкликуєть ся на дотичнє прирєченє цїсаря, підносить гадку, щоби наслідник прєстола замешкав в королївськїм замку на Градчинї в Празї.

Вєшингтон, 28. червня. Кємпф телеграфує під датою 27. с. м., що охоронїй відділи пєкінських посольств, як і самї послї находєть ся в таборї Сеймура, який окопав ся на 8 англ. миль перед Тїєнтієном.

Капштат, 28. червня. Членів законодатного єбору Бота і Савєр арештовано під закидом зради стану.

Капштат, 28. червня. Урядово оголосили, що перед покінченєм вїйни Англія не відкличє жадних вїєск з полуднєвої Африки.

Льондон, 28. червня. Бюро Райтера доносить з Мазєрн, що Бєєри напали на відділ робїтників з племенї Басуто, який працював при направї залїзницї коло Кронштату під проводом англїйських інженєрів. Двацїятьох робїтників убили, а 200 полонили.

Льондон, 28. червня. Англїйський конзуль в Тїєнтієні одержав лист від митового інспектора в Пєкіні, датований з дня 19. с. м. в яким ему доносєть, що заграничні посольства дістали завїзваня, щоби до 24 годїн опустили Пєкін.

Бєрлін, 28. червня. Бюро Вольфа оголошує одержану нинї рано телеграму німєцкого консуля з Чїфу, що адмірал Сеймур добив ся на віддалєнє 14 кілометрїв від Тїєнтієну, має 62 убитих і 200 ранєних, та зі всіх сторїн окружений ворогом. Сеймур жадає 2000 вояків на відєч. Відділ вїєск, який спїшить ему на поміч, остає під російським проводом.

Вєшингтон, 28. червня. Тутєшний китайський посол одержав депєшу від чунї-лї-ямену з датою 19. с. м., пієсля якої послї без жадних перєшкод, неварушенї, поробили приготованя, щоби могли під єскортою опустити Пєкін.

Малий фейлетон.

БОГДАН ЛЕПКИЙ
СТРИЧКИ.

ПОСЬВЯТА.

Молоді пісні,
Молодечий жар,
Я несу тобі,
Як сердечний дар.

Я несу тобі,
Матінко моя,
Часточку душі,
Частку свого «я».

Батьком тих пісень,
Безвідрадний сум,
Безутішний день,
Невмолимий глум.

Матірню туга,
А кумою злість
І тота жура,
Що гризе і їсть.

Що гризе і їсть
Втіху і любов —
От який то гість
До Тебе прийшов!

От який то гість
До Тебе прийшов —
Кости Твої кість,
Крови Твої кров!

ЗАСЬПІВ.

Ні, я не лізу на котурни,
На пальцях в небо не здіймаюсь,
Не роблю з свого серця урни,
Огнем бенгальським не займаюсь.

І не гляджу на сьвіт з висока,
Брудною не горджу товпою,
Закутаний у плащ пророка
Не ходжу стежкою крутою.

Я йду у сьвіт з бажанням волі
З любовою ясного простору,
Я чую радість, чую болі,
Я розумію душу хору.

Моя-ж душа як струна тая
Богата у всілякі тони,
На ній і коломийка грає
І похоронні стогнуть дзвони.

Мені байдужні всі правила,
Всі штучні строфи, ритми, рими,
Всі поетичні мотвила,
Покриті пасмами скрутними.

Я пишу те, що чую, бачу,
Що в серце, або в мозок впало,
Часом сьміюсь, часом заплачу,
Сьміху не багато, сліз не мало.

Напишу — от і легше стане,
Немов тягар скотив ся з груди,
А як що вдасть ся непогане,
То прочитайте добрі люди.

ТРИ ЖЕРЕЛА.
(з Пушкіна).

В степу сумнім, широкім, безконечнім,
Там бють три жерела дивні:
Одно молодости — бурливе, небезпечне,
Кипить, біжить і бурить ся на дні:
А друге творчости — високо в небо бюче
Пустинникам жита небесну струю лє:
А третє забути — холодне і дрімуче:
На серця мого жаль, найкрацій лік дає.

ОЙ КОЛИБ ТИ...
(з Кононіцької).

Ой колиб ти асне сонце
Та знадо,
Кілько тіни поміж нами
Зістало,
Не лягалобись за борн
Зелені
На сон тихий в тій киреї
Червеній.

Час короткий від заходу
До веходу,
Не розгрієсь груди замерзла
Народу,
А нім думка сьвітлом ясным
Засяє,
Вже те сонце геть за гори
Втікає.

Ой щоб раз вже над народом
Нещасним,
Засняв дух сьвітлом своїм
Преясним,
Щоб до него піднесли ся
Повіки,
І щоб день той вже остав ся
На віки!

ПЛАШІВСКА
парова фабрика
дахівок і цегол

Стоваришенє зареєстр. з ограниченою порукою,
Бюро в Кракові, ул. св. Гертруди ч. 8
порукає:

дахівки подвійні вальцьовані — системи вінербергської
— барви червоної або чорної;
пурки дренаві різної величини.

Доставу дахівок обіймає для виго-
ди П. Т. разом з критєм.

Цінники і прібки висилає даром.

Упрашає о численні замовлення

19—20

Заряд.

Товариство взаїмного кредиту
„ДНІСТЕРЬ“

стоваришенє з обмеженою порукою, Львів, ринок ч. 10
— (дім „Просьвіти“).

уділяє позички за оплатою 5½% і 1% додатку на кошта
адміністраційні, властителям ґрунтів і господарств до 500
корон за порукою двох відповідних ручителів або за інтабу-
ляцією, над 500 корон тільки за інтабуляцією на першій
місці, до сплати в ратах на 3 до 10 літ. Сьвященики, не
посідаючі реальностей, мусять крім поруки двох ручи-
телів предложити еще полісу житеву; обезпечитись можна
через «Дністерь» в Товаристві взаїмних обезпечень в Кра-
кові після всяких можливих комбінацій.

Згадане Товариство приймає вкладки до опроцентованя від
членів і третих осіб по 4%.

— Уділ членський вносить 50 кор., вписове 2 кор. —

Членом бути і позичку дістати може тільки член
обезпечений в «Дністрѣ».

Інформації уділяє Дирекция листовно або агенти Товариства
взаїмних обезпечень «Дністерь».

— РІК ЗАСНОВАНЯ 1892. —

Товариство взаїмних обезпечень
„ДНІСТЕРЬ“

перше і одинокє руске Товариство асекураційне,
припоручене Всч. Духовеньству і всім вірним
Впреосв. Митрол. і Преосв. Еп. Ординариатам всіх
трех єнархій, обезпечає будинки, уряджене дома-
шне, скот, господарські знаряди, збіжжє в зерні і со-
ломі, сїно в стогах і будинках против шкід огневих.

Стан фондів гваранційних з днем 31-го груд-
ня 1899 вносєть:

Фонд резервовий	245.814	кор.	52	сот.	} 486.145 кор. 92 сот.
Резерва премій	148.480	„	—	„	
„ спеціальна	1.684	„	80	„	
Фонд основний	72.000	„	—	„	
„ емеритальний	18.166	„	60	„	

Тарифи «Дністра» дуже умірковані, услія
обезпечень користні, а шкоди ліквідують ся без-
проволочно. До кінця 1899 року вносили випла-
чені шкоди 1,669.565 кор. 38 сот. Поліси «Дністра»
приймає Банк краєвий і Каса ощадности у Львові,
Коломиї, Самборі, Долині, Сьвятині, Городенці, Те-
ребовлі і Заліщиках при позичках гіпотечних.

На жите можна обезпечитись через «Дні-
стерь» в Товаристві взаїмних обезпечень
в Кракові, котре дає найкористнійші услія,
представляє своїми фондами найбільшу гва-
ранцію і видає поліси і квїти в рускїм язичі.
Зголошеня о уділенє агенцій в окрестностях, де не-
ма близько агентів «Дністра», приймає ся.
«Дністерь» виплатив агентам по конєць 1899 р.
провізії 216.714 корон.

Львів, ринок ч 10. (дім «Просьвіти»)

КОНЦЕСІОНОВАНА ЧЕРЕЗ Ц. К. НАМІСНИЦТВО

Агенция газет і оголошень

Антонія І. Голендера

у ЛЬВОВІ, при улиці СІКСТУСЬКІЙ ч. 2.

приймає пренумерату місячну і кварталну на всі часописи, які виходять
в краю і за границєю в язичі рускїм, польскїм, німецькїм, французскїм і т. д.
по ориґінальних ц нах.

ПРОДАЖ ПООДИНОКИХ ЧИСЕЛ.

Приймає оголошеня (інсерати) до всіх часописей обчислюючи їх
як найдешевше.

Бюро отворене від 7. години рано до 9. вечером.